

RADIOTAL

av J.V. Stalin

den 3:e juli år 1941.

Förlaget för litteratur på främmande språk
MOSKVA 1954.

Kamrater! Medborgare!

Bröder och systrar!

Kämpar i vår armé och flotta!

Till Er mina vänner vänder jag mig!

Tjugofyra år har förflutit sedan den socialistiska Oktoberrevolutionens seger och sovjetsystemets upprättande i vårt land. Vi står nu på tröskeln till det stundande tjugofemte året av sovjetsystemets tillvaro.

På högtidssammanträden i anledning av Oktoberrevolutionens årsdagar drar vi vanligen facit av våra framgångar på det fredliga uppbyggets område under det gångna året. Vi har verkligen möjlighet att göra detta, eftersom våra framgångar i det fredliga uppbygget ökas inte blott år för år utan även månad för månad. Vilka framgångar det är och hur stora de är, det vet alla, både våra vänner och fiender.

Det förflutna året var dock inte enbart ett år av fredligt uppbyggande. Det var samtidigt ett år av krig mot de tyska inkräktarna, vilka svekfullt överföll vårt fredsälskande land. Endast under de första sex månaderna av det gångna året kunde vi fortsätta vårt fredliga uppbyggnadsarbete. Under årets senare hälft, sedan mer än fyra månader tillbaka, pågår ett förbittrat krig mot de tyska imperialisterna. Kriget blev således en vändpunkt i vårt lands utveckling under det gångna året. Kriget har i avsevärd grad inskränkt och inom några områden helt och hållet avbrutit vårt fredliga uppbyggnadsarbete. Det har tvingat oss att omställa hela vårt arbete efter krigets krav. Det har förvandlat vårt land till ett enigt och alltomfattande uppland, som betjänar fronten, vår Röda armé och vår Örlogsflotta.

Perioden av fredligt uppbyggande är förbi. Perioden av frihetskriget mot de tyska inkräktarna har tagit sin början.

Det är därför alldeles på sin plats att taga upp frågan om krigets resultat under den senare hälften av det gångna året eller egentligen under något mer än fyra månader av årets andra hälft, samt om de uppgifter vi ställt oss i detta frihetskrig.

s. 11

Hitlertyskland fullföljer det svekfulla militära överfallet mot vårt hemland, som inleddes den 22 juni. Oaktat Röda arméns hjältemodiga motstånd och trots att fiendens bästa divisioner och bästa enheter av hans flyg redan slagits sönder och funnit sin grav på slagfälten, fortsätter fienden att tränga framåt och kastar fram nya trupper till fronten. Det har lyckats hitlertrupperna att besätta Litauen, en avsevärd del av Lettland, västra delen av Beloryssland och en del av Västukraina. Det fascistiska flyget utvidgar sina bombplans aktionsområden och bombarderar Murmansk, Orsja, Mogiljov, Smolensk, Kiev, Odessa och Sevastopol. Vårt hemland svävar i allvarlig fara.

Hur har det kunnat komma sig, att vår ärorika Röda armé till de fascistiska trupperna uppgivit en rad av våra städer och distrikt? Är de tysk-fascistiska trupperna verkligen oövervinnliga, såsom de fascistiska skrytsamma propagandamakarna oupphörligt utbasunerar? Naturligtvis inte! Historien visar, att det inte finns och aldrig har funnits några oövervinnliga arméer. Napoleons armé gällde för att vara oslagbar men den blev i tur och ordning slagen av ryska, engelska och tyska trupper. Wilhelms tyska armé under det första imperialistiska kriget gällde också för att vara oslagbar, men den tillfogades flera gånger nederlag av ryska samt engelsk-franska trupper och blev slutligen slagen av de engelsk-franska trupperna. Detsamma bör sägas om Hitlers nuvarande tysk-fascistiska armé. Denna armé har ännu inte mött något allvarligt motstånd på den europeiska kontinenten. Först på vårt territorium har den mött allvarligt motstånd. Och om den tysk-fascistiska arméns bästa divisioner till följd av detta motstånd blivit slagna av vår Röda armé, så betyder detta, att den fascistiska hitlerarmén också kan bli slagen och kommer att bli slagen, liksom Napoleons och Wilhelms arméer blev slagna.

s. 12

Att en del av vårt territorium dock blivit besatt av tysk-fascistiska trupper får huvudsakligen sin förklaring däri, att det fascistiska Tysklands krig mot SSSR började under förhållanden, som var gynnsamma för de tyska trupperna och ogynnsamma för sovjettrupperna. Saken är den, att Tyskland såsom krigförande land hade sina trupper fullständigt mobiliserade, och de 170 divisioner, som Tyskland kastade fram mot SSSR och förde fram till SSSR:s gränser, befann sig i full beredskap och väntade endast på signal för att gå till angrepp, medan sovjettrupperna först måste mobiliseras och föras till gränserna. En inte

oväsentlig betydelse hade också det faktum, att det fascistiska Tyskland oväntat och svekfullt bröt den icke-angreppspakt, som det 1939 slutit med SSSR, utan att ta hänsyn till att hela världen kommer att förklara Tyskland såsom den angripande parten. Det är klart, att vårt fredsälskande land inte ville taga initiativet till att bryta pakten och inte kunde beträda svekets väg.

s. 13

Det kan frågas: Hur kunde det komma sig att sovjetregeringen gick med på att sluta en icke-angreppspakt med sådana svekfulla personer och sådana odjur som Hitler och Ribbentrop? Begicks ej därvid ett fel från sovjetregeringens sida? Naturligtvis inte! En icke-angreppspakt är en pakt om fred mellan två stater. Just en sådan pakt föreslog Tyskland oss 1939. Kunde sovjetregeringen avslå ett sådant förslag? Jag tror att inte en enda fredsälskande stat kan motsätta sig en fredlig överenskommelse med en angränsande makt, även om i spetsen för denna makt står sådana monster och barbarer som Hitler och Ribbentrop. Detta naturligtvis under den oeftergivliga förutsättning, att den fredliga överenskommelsen varken direkt eller indirekt berör den fredsälskande statens territoriella integritet, dess oavhängighet och ära. Som bekant var icke-angreppspakten mellan Tyskland och SSSR just en sådan pakt.

Vad vann vi med att avsluta en icke-angreppspakt med Tyskland? Vi säkrade vårt land fred under ett och ett halvt år samt möjlighet att förbereda våra krafter till motstånd för den händelse det fascistiska Tyskland skulle taga risken att i strid mot pakten angripa vårt land. Detta var en obestridlig vinst för oss och en förlust för det fascistiska Tyskland.

Vad vann och vad förlorade det fascistiska Tyskland genom att svekfullt sönderriva pakten och gå till angrepp mot SSSR? Det uppnådde därmed ett något förmånligare läge för sina trupper under en kort tid, men det förlorade i politiskt avseende då det i hela världens ögon avslöjade sig som en blodtörstig angripare. Det kan icke råda något tvivel om, att denna kortvariga militära vinst för Tyskland endast är en episod, medan den väldiga politiska vinsten för SSSR är en betydelsefull och varaktig faktor, som måste bli grundvalen för avgörande militära framgångar för Röda armén i kriget mot det fascistiska Tyskland.

s. 14

Därav kommer det sig att hela vår hjältemodiga armé, hela vår tappra örlogsflotta, alla våra flygarfalkar, alla folk i vårt land, alla de bästa människorna i Europa, Amerika och Asien, ja till slut också alla de bästa människorna i Tyskland brännmärker de tyska fascisternas svekfulla dåd och hyser sympatier för sovjetregeringen, gillar dess

handlingssätt och inser att vår sak är rättvis, att fienden kommer att krossas och att vi måste segra.

Till följd av det oss påtvingade kriget har vårt land gått till kamp på liv och död mot sin värsta och lömskaste fiende — den tyska fascistmen. Våra trupper kämpar hjältemodigt mot fienden, som är rustad till tänderna med stridsvagnar och flyg. Under övervinnande av otaliga svårigheter kämpar Röda armén och Röda flottan självupppoffrande för varje fotsbredd sovjetjord. I denna kamp börjar nu Röda arméns huvudkrafter insättas, utrustade med tusentals stridsvagnar och flygplan. Hjältemodet hos Röda arméns kämpar saknar motstycke. Vårt motstånd mot fienden växer och stärkes. Tillsammans med Röda armén reser sig hela sovjetfolket till hemlandets försvar.

Vad kräves för att avvärja den fara, i vilken vårt hemland svävar, och vilka åtgärder måste tillgripas för att krossa fienden?

Först och främst är det nödvändigt, att vårt folk, alla sovjetmännskor förstår vidden av den fara, som hotar vårt land, och lägger bort godmodighet, sorglöshet och det fredliga uppbyggets mentalitet, som var fullt begriplig före kriget men som nu är ödesdiger, då kriget i grund förändrat läget. Fienden är grym och obeveklig.

s. 15

Han ställer som sitt mål att erövra vår jord, den jord som fuktats med vår svett, att lägga beslag på vår spannmål och vår olja, frukten av vårt arbete. Han ställer som sitt mål att återupprätta godsägarnas makt, återupprätta tsarismen och ödelägga den nationella kulturen och det nationella statsväsendet hos ryssarna, ukrainarna, beloryssarna, hos litauerne, letterna, esterna, uzbekerna, tatarerna, moldaverna, grusierna, armenierna, azerbajdzjanerna, och andra fria folk i Sovjetunionen, att förtyska dem och förvandla dem till slavar åt de tyska furstarna och baronerna. Det gäller sålunda sovjetstatens liv eller död, det gäller liv eller död för folken i SSSR, om Sovjetunionens folk skall förbli fria eller falla i trälldom. Det är nödvändigt att sovjetmänniskorna förstår detta och upphör att vara sorglösa, att de mobiliserar sina krafter och lägger om hela sitt arbete på en ny bog, på krigsbog, som inte tillåter någon skonsamhet mot fienden.

Det är vidare nödvändigt att det i våra led inte finns plats för kve-
rulanter och pultroner, panikmakare och desertörer, att vårt folk inte känner fruktan i kampen, utan offervilligt går in för vårt fosterländska frihetskrig mot de fascistiska förtryckarna. Den store Lenin, skaparen av vår stat, brukade säga att varje sovjetmedborgares viktigaste egenskap måste vara tapperhet och djärvhet, oförskräckthet i kampen och beredvillighet att tillsammans med folket strida mot vårt hemlands fiender. Denna framstående egenskap hos bolsjevikerna måste bli ut-

märkande för miljoner och åter miljoner kämpar i Röda armén och vår Röda flotta samt för alla folk i Sovjetunionen.

Vi måste ofördröjligen lägga om hela vårt arbete efter krigets krav, allt måste underordnas frontens behov, uppgiften att organisera fiendens krossande. Folken i Sovjetunionen ser nu, att den tyska fascismen är hämningslös i sin ondska och sitt hat mot vårt hemland, som säkrat alla arbetande fria arbetsmöjligheter och välstånd. Sovjetunionens folk måste resa sig för att försvara sina rättigheter och sin jord mot fienden. s. 16

Röda armé, Röda flottan, alla Sovjetunionens medborgare måste värna varje fotsbredd av vår sovjetjord, kämpa till sista blodsdroppen för våra städer och byar och visa den tapperhet, initiativkraft och rådhighet som är utmärkande för vårt folk.

Vi måste organisera allsidigt stöd åt Röda armén, säkra ökade förstärkningar till dess led, säkra den försörjning med alla förnödenheter, organisera snabba transporter av trupper och krigsmateriel samt i största utsträckning hjälpa de sårade.

Vi måste förstärka Röda arméns hemmafront och underordna allt vårt arbete denna uppgift, säkerställa ett forcerat arbete vid alla företag, öka tillverkningen av gevär, kulsprutor, kanoner, patroner, ammunition och flygplan, organisera skydd för fabriker, kraftverk, telefon- och telegrafförbindelser samt ordna det lokala luftvärnet.

Vi måste organisera en skoningslös kamp mot alla desorganisatörer bakom fronten, mot desertörer, panikmakare och ryktesspridare, oskadliggöra spioner, sabotörer och fientliga fallskärmsjägare samt i allt detta lämna snabb hjälp åt våra egna fältjägarbataljoner. Vi måste hålla i minnet, att fienden är lömsk, listig, erfaren i bedrägeri och i att sprida falska rykten. Vi måste ta hänsyn till allt detta och inte falla för några provokationer. Alla som sprider panik och med sin feghet stör försvaret måste utan hänsyn till person omedelbart ställas inför krigsrätt.

Röda arméns avdelningar tvingas till återtåg, måste all rullande järnvägsmateriel föras bort, inte ett enda lokomotiv, inte en enda vagn, inte ett enda kilo säd, inte en liter olja får lämnas kvar åt fienden. Kollektivbrukarna måste bortföra all boskap och överlämna all säd till statens organ för förvaring och transport till det inre av landet. All värdefull egendom, inklusive ljusmetaller, säd och motorbränsle, måste ovillkorligen förstöras om den inte kan bortföras. s. 17

I de av fienden besatta områdena måste upprättas partisanavdelningar till häst och till fots ävensom sabotagegrupper till kamp mot fiendens truppavdelningar, för att överallt tända partisankrigets lå-

gor, spränga broar och vägar, förstöra telefon- och telegrafförbindelser samt sätta eld på skogar, upplag och transporter. I de erövrade områdena måste förhållandena göras outhärdliga för fienden och alla hans medhjälpare, de måste förföljas och förintas vid varje steg och allt vad de företager sig måste omintetgöras.

Kriget mot det fascistiska Tyskland kan inte betraktas som ett vanligt krig. Det är inte endast ett krig mellan två arméer. Det är därjämte hela sovjetfolkets stora krig mot de tysk-fascistiska trupperna. Målet för detta folkets fosterländska krig mot de fascistiska förtryckarna är ej endast att avvärja den fara, som hotar vårt land, utan också att hjälpa alla folk i Europa som lider under den tyska fascismens ok. I detta befrielsekrig kommer vi att ha trofasta bundsförvanter i Europas och Amerikas folk, bland dem också det tyska folket, som förslavats av de hitleristiska makthavarna. Vårt krig för fosterlandets frihet kommer att smälta ihop med de europeiska och amerikanska folkens kamp för sin oavhängighet och för de demokratiska friheterna. Det kommer att bli en enhetsfront mellan de folk, som kämpar för friheten, mot förslavandet och det hotande förtrycket av Hitlers fascistiska arméer. Fullt begripliga och betecknande i detta sammanhang är det historiska talet av Storbritanniens premiärminister hr Churchill om hjälp till Sovjetunionen samt deklarationen av USA:s regering om sin beredvillighet att lämna vårt land hjälp — uttalanden som endast kan väcka en känsla av tacksamhet hos Sovjetunionens folk.

s 18

Kamrater! Våra krafter är omätliga. Den övermodige fienden kommer snart att bli övertygad om detta. Tillsammans med Röda armén reser sig tusen och åter tusen arbetare, kollektivbrukare och intellektuella till kamp mot fienden som överfallit oss. Vårt folks miljonmassor kommer att resa sig. Moskvas och Leningrads arbetande har redan gripit sig an med att skapa ett mångtusenhövdad folkvärn till stöd åt Röda armén. I varje stad som hotas av fientlig invasion måste vi skapa ett sådant folkvärn, vi måste mobilisera hela det arbetande folket till kamp, för att med livet som insats försvara sin frihet, sin ära, sitt hemland i vårt fosterländska krig mot den tyska fascismen.

För att snabbast möjligt mobilisera SSSR:s folks alla krafter till motstånd mot fienden, som svekfullt överfallit vårt hemland, har Statens försvarskommitté upprättats, och i dess händer har nu all makt i staten koncentrerats. Statens försvarskommitté har börjat sitt arbete och manar hela folket att sluta upp kring Lenins och Stalins parti, kring sovjetregeringen för att offervilligt stödja Röda armén och Röda flottan, för att krossa fienden, för att vinna seger.

Alla våra krafter för att stödja vår hjältemodiga Röda armé och vår
ärorika Röda flotta!

Alla folkets krafter för att krossa fienden!

Framåt till seger!

RADIOTAL den 3:e juli år 1941. Avskrift efter J. Stalin: »Sovjetunionens stora fosterländska krig«, Förlaget för litteratur på främmande språk, Moskva 1954.

Avskriften senast ändrad 8 maj 2022